

דִּי
קרבנו
שמשו
למימנו
הוא

1. וְאִנְחוּנוּ עֲשִׂים בְּמִלְאָהָ
וְחִצִּים מְחֻזָּקִים בְּרֻמּוֹתֵים
מַעֲלוֹת הַשְּׁחָר עַד צֵאת
הַבּוֹכְרִים: נחמיה ד טו
2. גַּם בָּעֵת הַהִיא אֲמָרְתִּי
לְעַם אִישׁ וְנָצְרוּ לְלִינוּ בְּחוֹךְ
יְרוּשָׁלַם וְהָיוּ לָנוּ הַלְלִילָה
מִשְׁמֵר וְהָיוּ מְלָאכָה:
נחמיה ד טז

במעורבא. נאָך **שערל**
(ב"ט.י.) **דמוחשבי.** מערצן
(שט.) **מקדיה** (שט.)
מקדיה (שט.) **ת"ש** **הריו**
לזי **הילדל** **משמר.** **ש"מ** **כ"י**
זי **שעסוקס** **תנאָלס** **הריו**
זי **וואָ** **קדומה** **וואָ** **וואָ**
(שט.) **כדור** **עין.** **כשיו**
קדיל **זי** **כדיל** **זי** **כדיל**
(שט.ד.) **זי** **כנס** **זי**
ינא. **הילל** **כנס** **וואָ**
ינא. **ינא** **זי** **עס** **כנס**
זי. **כנס** **מפרש** **קדיל**
זי **השט** **וכל** **דקמ** **זי** **כ"י**
זי **מעל** (שט.)

ורמינהו מאימתי וכו'
משהעני נכנס לאכול וכו'
עד שעה שעומד ליפטר
מתוך סעודתו. הכי גרסינן:
עד שעה שעומד לישן.

[illegible]

דילמא ביאת אורו הוא. פי' רש"י עד שזרח אורו של יוס
השמיני ומאי וטהר טהר גבירא שטער הא"ש צהצת
קרבנותיו. ומימא לפירושו לפרוך אהיהו הערל (דף עז:)
דעריצ שמשו אולכ צתרומה וכו' מנלן דציאת שמשו הוא.
ועוד היכי מלי
למימר דמיירי צוריהו דלא צוריה
הוא הוה מלי למכתב צוריה וזר
השמש וטהר כמו ממזרח השמש
(במדבר כג) או לשון יציאה כמו השמש
יאל על הארץ (בראשית יט) ונקט
צקרא וצא השמש אלמא דהיינו
שקיעת החמה. ועוד דבסמוך קא
מצעיא ליה האי וצא השמש אי ציאת
אורו הוא ופשיט מצרייתא וכו'
לדבר וכו' תפשוט ממתניתין (דנעיש
פ"ד) העריצ שמשו אולכ צתרומה
אלמא דהיינו ציאת שמש. וי"ל דה"פ
ממאי דלאי וצא השמש וטהר ציאת
שמש הוא ממש ומאי וטהר טהר יומא
דהיינו זאת הכוכבס דילמא ציאת
אורו הוא דהיינו צתלתא שם שקיעת
החמה והוא צתלת הנכסלת בקיע
ועדיין יש שהות ציוס "חמש מילין
עד זאת הכוכבס ומאי וטהר טהר
גבירא והשפא למתניתין דהערל לא
קשה מידי דמאי למימר (ה) העריצ
שמשו דהתם היינו ציאת אורו ואף
ממא לא תפשוט דהיינו צא
הכוכבס. משום הכי אינטינון לנאוי
הכא הצרייתא דלאת הכוכבס:

מִי־יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מַלְאָכָיו וְלִפְנֵי
הַכֹּהֵן הַדָּוִיִּד לְמִשְׁכַּת הָאֵל לֵאמֹר
וַיִּסְתֶּר׃ **מִשְׁעָה** שְׁחָעָה נִבְנָה
לְאֹבֹד פָּתוּ בַמֶּלֶךְ. תִּמְאָל * עֵינֵי גּוֹפִיהָ
* מִמִּי יִתְפַּלֵּל דֹּהֵא אֲמַרְתָּ זִמְנָא אֲכִילְתוּ
הֵייוּ זִמְנָא קִיָּשׁ וְכִיוֹן שָׂבָא זִמְנָא קִיָּשׁ
אֲסוּר לְהַתְחִיל כְּסֻדּוּהָ עַד שִׁתְּפַלֵּל
בְּרִישָׁא דְכַדְתִּינִי לְקַמֵּן (דף ד') וְקוֹרָא
קִיָּשׁ וּמִתְפַּלֵּל וְאוֹכֵל פָּתוּ מִזְבֵּיכָּן וְעַד
הָעוֹבֵר עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים חַיִּיב מִיתָה
וַיֵּשׁ לֹמֵר דְּזִמְנָא תַּפְלָה הוּא קוֹדֵם לִזְמָנָא
כְּסֻדּוּהָ לֵאלוּ דְּרוּקָא מִשְׁעָנִי נִבְנָה
לְאֹכֹל אֵלֶּא פּוֹרְתָא מַעֲיָקְרָא אֲמַרְתָּ
שַׁעַד שִׁכְיִנִּי לוֹ סוּדּוּתָא וְיִתְפַּלֵּל׃
אע"פ שֶׁאֵין רְעוּיָה יִקְרָא רְעוּיָה
גְּמוּרָה אֵינָה דֹּהֵא לֹא מִיִּירִי

התם לענין ק"ש: **ואי** ס"ד דעני
קדים רבי חנינא היינו ר' אריעזר.
ולא מלי לממר דעני קדים לקדוש
היום או קדוש היום קדים לשעורא
דעני. דלא מסתבר לחלק כל קדו
שעורי זמן שביה בדכל זמנים הללו
אית בייה: **אמר** ר' יהודה
והלא כהנים מבקרו יום הם מובלים.
תימא תיקשי ליה לנפשיה שהרי פלג
המנחה מבדול יום היא והוא אומר
(לקמן דף סו.) מיד כשעבור פלג
המנחה הוי זמן תפלה ערבית.
ויש לומר דלדידיה לא קשיא דלא
דריש בשכבך ובקומך אבל לרבנן
דדרשי קשיא דלינו זמן שביה:
קשיא

השמשות דרבי יוסי קא אמניא

עוד והזמן הקצוב לו כבר נעשה נותר כדרכים (ויקרא) אדם מהן כרת במוזר חייב כרת ובשנוגו חייב חטאת ופגול על אלו חייבין על דוגן כרת ועל שנגתם חט כרתים" (ויקרא ז') ותנפס האש תאכל שר שמו עולה דרבי חייני שאמרו בר הכהנב (שם) ואם לא יעני נקרא עשיר יורוד והתנאט המתחייב בר על החל שר שר עשיר שון בר ואומיר לפירושיה דקרבן ש כי חתאט ושמועה בפקוט שני ונפס אשר תנע ב יהודא עזי ואטסו מעינין באלו הפסוקים אין משהאלא אם חנוע כדבר שמואל אלא חייב אלא ל

עת הזמן הקצוב לו כבר עשתה נותר כדרכים (ויקרא י"ט) ביום ובחג יאכל ומפחת והותר
מזה מן חלב כבודי אולי כיצד ובשוגג יאכל חטאת כרתה (בדעות ד' ו' ל"י כריתה כרתה
ופגול על אלא חייבין) על דודן כרת ועל שנתה חטאת וכן מצינו חטאת חטאת אלא יאכל חג
כרתה (כדרכה) (ויקרא י') והנפש אכל חלב שן מוכה השלמי" (ראו וטומאתו עליו ונתכרת)
ועל דודן היינו שאמר בו הכתוב (ויקרא י"א) ואם לא תגיע ד' חג השני ד' חג קרבן
שני יעני יקרא ועליו והחטאת המחתיבה על החלב על דודן והפגול והותרו וכלל המניין
בש"י לו שן עשר שרין כל ואיהם לפרושהו קרא עליו חטאת המחתיבה בו טעם שאכל את
שן כי חטאת ושמהו בפסוק שני ונפש אשר אגע ככל דבר טמא לפי שהשלים הענין בפסוק
הזהוהו ע"ז ואם ורשאונו מעיניו" אלא הפסוקים אלו ראו ואין חג ולחילי זכרון חטאתה ולא
מפחתה ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז
ומפחתה ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז ונשאלהו ע"ז

דילמא ביאט אורו. שארור השמש ביום השמיני ויטהר האיש עצמו
בהבאת קרבנותיו ואחר יאכל: **אס כן.** דלמי קרא ויטהר לשון כיווי
הוא נימא קרא ויטהר מאי ויטהר: **אדני.** לשון עבר נתפסה מן העולם
השמש: **מבריאי.** דקתי לקמן בשמעתיא משעה שהעבדים ^(א) וכוונתו
לאכול בתרומתו ורואה לדבר זאת
הכוונים ש"מ אין כפרתו מעבדתו:
מאי ויטהר ויהר גברא

מִשְׁפָּחָם: שָׁמַן כִּי מִן הַהִיגֵל
בְּסֻדּוֹתָיו: **סִיפָא וְדֹאֵי פְלִיגָא אֲמַסְנִי**.
דְּקַמֵּי הֵכָל עַד שְׁעָה לִּפְטוֹר
מִמּוֹן הַסֻּדּוֹה וְהֵייוּ לֹא כִר' אֲלִיעוּרָה
וְלֹא כִרְצֵן וְלֹא כִרְצֵן גְּמִלָּל. דְּדִרִּישׁ
וּבִשְׁכָּן תַּחֲלֵת זְמַן שְׂכִיבָה וְזִמְתָּנִי
תַּנּוּן עַד סוּף הָאֲסֻדּוֹה הָרֵאשׁוֹנָה:
עֵנִי וְכֹסֶן. עֵנִי כֵל לְלוֹתִיו וְכֹסֶן טַמְאָה
לְאִכּוֹל בְּתִרְמוֹתָהּ: **חַד שְׂעוּרָה הוּא**.
זֵלָתָה הַיּוֹכֹצִים: **צַעְרֵי שְׂכֻסוֹת**.
מִמַּהֲרִין לְסֻדּוֹה שֶׁהֵכָל מוֹכֵן: **שְׁאִין**
רֵאִיהֶ לְדַבֵּר. שְׁהִיִּם כֹּלָה זֵלָתָה
הַיּוֹכֹצִים וְזֵכֶר לְדַבֵּר אֵיכָא: **דְּהַשְׁמִינִי**.
וְעוֹשִׂין מִלְּאכָה צִלְיָה מְשַׁקֵּיעַת הַחֲמָה
עַד זֵלָתָה הַיּוֹכֹצִים: **וּמִקְדִּימִי**
וּמַשְׁבִּימִין קוֹדֵם הַיּוֹסֵף לְאִימָא יוֹסֵף לֹא
הוּא עַד הֵנָּה הַחֲמָה וְהִם מִקְדִּימִין
מַעֲלוֹת הַשַּׁחַר דְּהוּי כְּמוֹ מַהֲכֵי ה'־
מִיִּלִּין (פַּסְחִים 77 ע"א): **ס"ז וְהֵי לֵנוֹ**
הַיְלִילָה מַשְׁמֵר. מִדְּקֻאֲמֵר וְהִיִּס
מִלְּאכָה אֲלֵמָה הָאֵל דְּעֵבֵר מַעֲלוֹת
הַשַּׁחַר עַד זֵלָתָה הַיּוֹכֹצִים יִמְחָא הוּא.
וְזֵכֶר לְדַבֵּר אֵיכָא דְּלֵל עֵת מִלְּאכָה

רצוני מיל (שבת ל"ד):

א. בתוס' ר"ש כתב, והעני
מתי יקרא ק"ש וכי בעניית
לכרים איכא שיעורא
למילתיה (עיי' בגהש"ס).
ב. בתוס' ר"ש כתב,
לא מסתבר ליה לחלק
כ"כ בשעורי זמן שכיבה
בקודם צאת הכוכבים.

[illegible]

א שהיתה לו ידיעה בתחלה או בשתייהן ואח"כ נודע ש בנתיים הרי אלו בעולה (ויקרא י"ז) איש איש מבית יב באשם מעילות כדכתיב ליה מקל וחומר ממעשר בהן מן התרומה אין אנו יולמדנו מגמרא דרבנן כללי (כ"ג) ומתו בו כי יחללוהו ת עצמו לוקה מה שאין כן